

Recseg-ropog a közös Európa-ház

2015 július 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Recseg-ropog a közös Európa-ház, rosszkedvet keltve uniószerthe, miközben tömegek továbbra is az ígéret földjeként, t?zön-vízen keresztül ide törekednek.

Talán mégis olyan kincs birtokosai vagyunk, amit nem tudunk kell?en megbecsülni?

Az Európai Unió egy olyan történelmi mélypontot követően jött létre, amikor a szabad versenyes kapitalizmus egyik szörnyszülöttét, a náciizmust csak a másik, a bolsevizmus segítségével, annak fél Európát feláldozva sikerült legyőznie. A leírhatatlan háborús pusztításokat követő megrendülés légkörében olyan megoldást kerestek, amely alkalmas lehetett egyrészt az egyes nemzeteken belül, másrészt az azok között korábban rendre kifejlődő, kiéleződő s végül pusztító diktatúrákba, illetve világháborúba torkolló konfliktusokat megelőzni, illetve szabályozott mederbe terelni. Ehhez a külső geopolitikai helyzet is ösztönző impulzusokat adott. A szövetségesből hamar ellenséggé váló Szovjetunióval szemben szükségesnek látszott az általa katonailag és ideológiailag is fenyegetett nyugat-európai államok minél szorosabb kooperációja és olyan társadalomgazdasági újjászervezése, amely elejét veszi a bolsevista ideológiai fellazításnak megágyazó társadalmi elégedetlenség kialakulásának.

Másrészt a háború igazi győztese, az Egyesült Államok politikai vezetése éppen maga is a szabad versenyes kapitalizmus társadalomromboló erőinek megszelídítésére törekedett (Roosevelt New Dealje). Ez megkönnyítette két, már régóta kidolgozott, politikai szervezetként is megszerveződött, de az államirányítás szintjéig tartóan még eljutni nem tudó ideológia, a szociáldemokrácia és a kereszténydemokrácia politikai fűszereplővé válását. Mindkét politikai ideológia élesen bírálta a szabad versenyes kapitalizmus által létrehozott szélsőséges társadalmi egyenlőtlenségeket, és idővel egymás felé konvergálva fogalmaztak meg olyan kiegyenlítő megoldásokat, amelyek végeredményben megőrizték a szabad vállalkozás ösztönző erejét, ugyanakkor képesek voltak a szélsőséges vagyoni és esélyegyenlőtlenségek mérséklésével a társadalmi nyugalmat megőrizni.

Korábban a szabályozatlan kapitalizmus által periodikusan gerjesztett válságok, az e válságperiódusokban fellépő tömeges elnyomorodás önmagában is robbanásveszélyes társadalmi konfliktusokat gerjesztett, ezeket azután az első világháború fizikai és mentális pusztításai, illetve a legyőzöttekre rótt teljesíthetetlen „jóvátétel” Oroszországban és Németországban oly mértékben kiélezte, hogy az alkalmas táptalajul szolgált a messianisztikus bolsevik, illetve náci ideológia elterjedéséhez, és hozzájárult hatalomra jutásukhoz. A háborút követő újjáépítés során a gyilkos diktatúrákkal és a pusztító háborúval szemben, azok megismétlődését elkerülendő a logikus választás a szabadság létbiztonsággal való összekapcsolása és az államok közötti tartós béke megteremtése volt. Mindkettőnek hatékony eszköze volt a szolidaritás elvének – a szabad piac mellé – a közpolitikába emelése.

A háború a legtipikusabb negatív végösszegű játszma, amivel különböző mértékben, de mindenki veszít. A totális tűzérési és légi háborúban ez már a hadiszállítókra is érvényessé vált. Ez volt az első alkalom, amikor sikerült ennek konzekvenciáit levonni, és olyan gazdaságszervező elveket és módszereket találni, amelyek a nemzetek és államok közötti konfliktusokat a szabad kereskedelem és a közösségi kohézió együttes alkalmazásával garantáltan a békés versengés terepén voltak képesek tartani, immár két emberöltő óta, és remélhetőleg még hosszú ideig.

Az Európai Közösség létrejöttét nagyban segítette a külső (szovjet katonai) fenyegetettség, amely szükségszerűvé tette a legyőzött Német- és Olaszország erőforrásainak a közös gazdaság és védelem körébe történő bevonását és fejlesztését. Így semlegesítette a revansista tendenciákat és egyenjogúsította a megszállt vesztes országokat. Európa kétfelé szakítottasága és a hidegháború később is hajtóereje maradt a közösség bővítésének, még úgy is, hogy ennek érdekében komoly – a mediterrán országokat – felzárkóztató mechanizmusokat (és transzfereket) kellett megkötdetni. A bizonyos erők és államok részéről eredetileg részben kényszerű együttműködés végül olyan sikeresnek bizonyult, hogy a létrejött közös piac a külső fenyegetés mérséklődésével, majd elmúltával is nemcsak egyben maradt, de a kooperáció egyre mélyült, valamint újabb és újabb tagállamok csatlakozásával szélesedett.

A négy alapszabadság (az áruk, szolgáltatások, tőke és a személyek szabad áramlása) érvényre juttatása olyan piaci, méretgazdaságossági előnyökkel járt, amelyek minden résztvevőt meggyőztek arról, hogy az ezen előnyökért korábban folytatott háborúskodás teljesen értelmetlen. A belső vámok eltörlése, ezzel egy időben a külső vámhatár megőrzése, a külvilággal folytatott kereskedelem tudatos szabályozása egy nagy (egyre bővülő) és hatékony piacot hozott létre. A huzamos békés együttműködést elősegítette, hogy a létrejövő többcentrumú államközösség lehetőséget biztosított a gyengébbeknek a gazdasági önvédelem egy bizonyos szintjére, elsősorban az önálló adó- és pénzpolitika révén. Ennek leghatékonyabb eszköze az önálló monetáris politika volt: a gyengébb országok valutájuk árfolyamának szükség esetén alkalmazott gyengítésével meg tudták védeni magukat a káros külkereskedelmi hiánytól, és segítették az állam finanszírozását. Az újraelosztás mértékének meghatározásával pedig saját adottságaiknak, tradícióiknak megfelelően gondoskodhattak a társadalmi kohézió és mobilitás fenntartásáról, amihez a felzárkóztató mechanizmusok révén a közösségtől forrásokat is kaptak.

Az államokon belüli költségvetési, illetve az államok közötti transferekről bebizonyosodott, hogy az alacsonyabb vásárlóerejű rétegek, illetve régiók fizetőképes keresletének növelésével és közel állandó szinten tartásával nagy hatású gazdasági stabilizátorként is működnek. Ez volt a több évtizedes, válságperiódusoktól meg nem szakított gazdasági prosperitás egyik fő garanciája. Így a szubszidiaritás végeredményben a területi vitákat és az államok közötti háborút, a szolidaritás a belső feszültségeket és a forradalmakat segítette megelőzni.

Az Európai Közösség, majd Európai Unió mindezek miatt a történelemben talán sosem volt hatékonyságú „birodalmat” hozott létre, amelyből nem kiváncsoltak a „provinciák”, hanem folyamatosan bebocsátásért zörgettek, és még mai, ellentmondásos, válságosabb periódusában is zörgetnek a kívülálló államok. Mi több, még azon kevés állam, amely egyedülállóan előnyös helyzete folytán távol tartja magát a formális csatlakozástól (Svájc, Norvégia), különmegállapodások révén részesülni kíván a gazdasági közösség előnyeiből. Van tehát mit veszítenünk – igaz, ha nem találunk megoldásokat az újabb keletű szétfeszítések kezelésére, mindezt el is veszíthetjük.

Krómer István

www.napigazdasag.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

